752/06

Den 28. juni 2006 blev i sag nr. 68.020:

xxxx xxxxxxx xxxxxx
xxxxxxxx x
xxxx xxxxx

mod

PFA Pension
Marina Park
Sundkrogsgade 4
2100 København Ø

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i PFA Pension, klager over selskabets afvisning af at yde erstatning i forbindelse med et anmeldt ulykkestilfælde.

Selskabet har afvist at dække skaden med henvisning til, at klagerens krav er forældet, og at genoptagelse er afskåret i henhold til forsikringsbetingelserne.

Det fremgår af sagen, at klageren 21/1 1998 var involveret i et trafikuheld. Ved skrivelse af 15/2 1998 anerkendte det indklagede selskab, at der var tale om et dækningsberettigende ulykkestilfælde. Selskabet indhentede herefter lægelige oplysninger og meddelte ved skrivelse af 17/12 1999 til klageren, at det var selskabets opfattelse, at den direkte følge af ulykkestilfældet ikke havde medført mén på 5 % eller derover. Af skrivelsen fremgår endvidere:

> "Vi henlægger derfor sagen, men skulle der ske en forværring af følgerne efter ulykkestilfældet, kan sagen genoptages. Genoptagelse skal ske inden 5 år efter datoen for ulykkestilfældets indtræden."

Ved skrivelse af 21/5 2003 rettede klagerens advokat henvendelse til selskabet. Af skrivelsen fremgår:

"Jeg skal for god ordens skyld bemærke, at jeg ønsker sagen hos PFA genoptaget, såfremt det måtte vise sig, at Arbejdsskadestyrelsen finder, at min klients méngrad er højere end det af Dem allerede vurderede."

Selskabet meddelte ved skrivelse af 3/7 2003, at sagen ikke kunne genoptages, da der var gået mere end fem år fra ulykkestilfældet.

Ved udtalelse dateret 2/12 2003 vurderede Arbejdsskadestyrelsen klagerens méngrad til 8 %. Om stationærtidspunktet har Arbejdsskadestyrelsen udtalt:

"Vi har i samråd med vores neurologiske speciallægekonsulent, fastsat stationærtidspunktet skønsmæssigt, da der ikke i sagen er angivet behandlingsforløb eller omtalt andre faktiske omstændigheder efter skaden, som på relevant vis kan begrunde en anden fastsættelse af stationærtidspunktet.

Stationærtidspunktet er i denne sag således fastsat til skønsmæssigt 3 måneder efter ulykken, det vil sige den 21. april 1998, hvor der efter lægelig vurdering ikke kan forventes yderligere bedring.

Stationærtidspunktet er det tidspunkt, hvor der efter relevant behandling i nogenlunde fortsættelse af ulykkestilfældet ikke kan forventes yderligere bedring.

For langvarige behandlingsforløb, der ofte strækker sig over flere år, indtræder stationærtidspunktet, når det primære behandlingsforløb er afsluttet."

Klageren har i skrivelse dateret 8/1 2004 af selskabet fået oplyst:

"På baggrund af din henvendelse har vi gennemgået sagen. Ved et dækningsberettiget ulykkestilfælde, der medfører 8 procent varige mén, vil vores beregning af erstatning være således:

Forsikringssummen i 1998	810.493,00	kr.
8 procent af 810.493,00	64.839,00	kr.

Vi skal gøre opmærksom på, at da anmeldelsen er modtaget for sent, har vi ikke taget stilling til, om der er tale om et dækningsberettiget ulykkestilfælde."

Klageren har over for nævnet gjort gældende, at selskabet skal udbetale ménerstatning svarende til en méngrad på 8 % samt renter fra 21/1 1998.

Klageren har i skrivelse af 17/1 2006 til nævnet anført:

"Vedlagte skrivelse af 17.12. 1999 fra PFA/Chubb Insurance Company anfører, og jeg citerer fra 3. afsnit '**Vi henlægger derfor sagen, men skulle der ske en forværring af følgerne efter ulykkestilfældet, kan sagen genoptages**', citat slut.

De 2 speciallægeerklæringer fra 18.06. 2001 og den 17.02. 2003 begge udarbejdet af N.K.O., understreger med al tydelighed, at der er sket en forværring af mit sygdomsforløb, og denne forværring er påbegyndt **efter biluheldet**.

Især er der sket en voldsom forværring af mine migræneanfald.

Hos PFA har man forsinket fastsættelsen af stigningen i méngraden fra 5 % til 8 %, og denne forsinkelse må PFA være ansvarlig for."

Selskabet har over for nævnet fastholdt sin afgørelse. Selskabet har til støtte herfor i skrivelse af 2/12 2005 principalt gjort gældende, at kravet er forældet i medfør af forsikringsaftalelovens § 29. Selskabet har i skrivelsen af 2/12 2005 anført:

"Ved nærmere gennemgang af arbejdsskadestyrelsens udtalelse, er det imidlertid vores opfattelse, at udtalelsen ikke angår, at forsikredes tilstand er blevet forværret siden PFA's afgørelse af sagen, men derimod at forsikredes méngrad frem for at være under 5 som afgjort af PFA, efter arbejdsskadestyrelsens vurdering er 8 %, hvilket skønnedes stationært fra den 21. april 1998.

...

Ifølge forsikringsaftalelovens § 29 indtræder forældelse 2 år efter udgangen af det kalenderår, i hvilket forsikrede fik kundskab om kravet og om at det er forfaldet, og i alt fald 5 år efter kravets forfaldstid.

I overensstemmelse med ankenævnets praksis mener vi, at forfaldstidspunktet skal regnes fra 14 dage efter stationærtidspunktet, dvs. at forfaldstidspunktet er den 5. maj 1998. Dette betyder, at kravet er forældet efter den 5-årige forældelsesfrist i forsikringsaftalelovens § 29 ved henvendelsen den 21. maj 2003. I forhold til den 2-årige forældelsesfrist i § 29 mener vi, at forsikredes kundskab senest skal regnes fra udgangen af 1999 efter PFA's afgørelse om méngraden, og at kravet efter denne regel er forældet med udgangen af 2001."

Nævnet udtaler:

Nævnet bemærker, at Arbejdsskadestyrelsen i afgørelsen dateret 2/12 2003 har vurderet, at klagerens helbredsmæssige situation var stationær 21/4 1998. Nævnet finder på denne baggrund at måtte lægge til grund, at klageren har haft kundskab om sit krav og om, at det er forfaldet, på et sådant tidspunkt, at kravet i henhold til forsikringsaftalelovens § 29 blev forældet ved udgangen af 2001. Da klageren først i 2003 rettede henvendelse til selskabet på ny, kan nævnet ikke kritisere selskabets afgørelse, hvorfor

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

J. Hermann

udskriften bekræftes

Henning Jønsson